

„Preto prijímajte jeden druhého, ako aj Kristus prijal vás, na Božiu slávu.“ (Rim 15, 7)

Apoštol Pavol mal namierené do Ríma a odtiaľ chcel pokračovať do Španielska. Pred cestou poslal rímskym komunitám list. Komunity onedlho dosvedčili svoju úprimnú a oddanú vernosť evanjeliu nespočetnými mučeníkmi, no nechýbajú v nich podobne ako kdekoľvek inde napätia, nedorozumenia a dokonca rivalita. Kresťania v Ríme predstavovali naozaj rôznorodú spoločenskú, kultúrnu aj náboženskú zmes. Boli medzi nimi osoby pochádzajúce zo židovstva, ale aj z gréckeho prostredia a z antického rímskeho náboženstva, azda spomedzi stoikov a z ďalších filozofických smerov. Každý prinášal so sebou vlastné tradičné zmýšľanie a etické postoje. Niektorých nazývali „slabí“, pretože zachovávali určité stravovacie zvyklosti, boli napríklad vegetariánmi, alebo sa pridrižovali kalendárov s osobitnými pôstnymi dňami; iných zas nazývali „silní“, lebo sa cítili slobodní od týchto požiadaviek, neboli viazaní ani zákazmi v jedle, ani zvláštnymi obradmi. Pavol sa na všetkých obrátil s nalievavou výzvou:

„Preto prijímajte jeden druhého, ako aj Kristus prijal vás, na Božiu slávu.“

Už predtým sa v liste venoval tejto téme, keď nabádal „silných“, aby „sa ujali“ „slabých“, „ale sa nehádajte“. A podobne nabádal „slabých“, aby zas na druhej strane prijímali „silných“ a nesúdili ich, pretože aj ich samotných „prijal“ Boh.

Pavol je aj pri všetkej rôznorodosti postojov a zvyklostí skutočne presvedčený, že každý koná z lásky k Bohu. Nie je preto dôvod niekoho súdiť pre jeho odlišné postoje a už vôbec nie rozhorčovať druhých arogantným a povýšeneckým správaním. Naopak, treba mať na pamäti „vzájomné povzbudzovanie“ a dobro všetkých, teda budovanie spoločenstva a jeho jednoty (porov. Rim 14, 1 – 23).

Aj v tomto prípade ide o napĺňanie významnej zásady kresťanského života, ktorú Pavol pripomína v liste o niečo skôr: „Naplnením zákona je láska“ (Rim 13, 10). Keď sa teda kresťania v Ríme nesprávali „podľa lásky“ (Rim 14, 15), nezachovávali bratského ducha, ktorý má povzbudzovať členov spoločenstva.

Apoštol predkladá ako model vzájomného prijímania sa Ježišov príklad, keď pri svojej smrti nehľadal záľubu v sebe samom, ale vzal na seba naše slabosti (porov. Rim 15, 1 – 3). Z kríža pritiahol k sebe všetkých a prijal tak Žida Jána, ako aj rímskeho stotníka, aj Máriu Magdalénu, aj zločinca ukrižovaného spolu s ním.

„Preto prijímajte jeden druhého, ako aj Kristus prijal vás, na Božiu slávu.“

Aj v našich kresťanských komunitách, aj keď sme všetci *Bohom milovaní, povoláním svätí* (porov. Rim 1, 7), podobne ako v tých rímskych nechýbajú nezhody a spory pre rôznosť pohľadov a veľmi rozdielne kultúrne pozadie. Často stoja proti sebe tradicionalisti a novátori – možno pre jednoduchšie, no zrozumiteľnejšie vyjadrovanie –, osoby otvorenejšie a uzavreté, s predstavou kresťanstva orientovaného viac sociálne alebo viac duchovne. Rozdiely vznikajú pre politické presvedčenie a rôzne spoločenské postavenie. Fenomén imigrantov prináša na naše liturgické zhromaždenia a do rôznych cirkevných skupín ďalšie prvky odlišnosti v kultúre a zemepisnom pôvode.

Tieto isté javy sa môžu vyskytnúť vo vzťahoch kresťanov z rozličných cirkví, ale aj v rodine, v pracovnom či politickom prostredí.

A už sa vkráda pokušenie posudzovať tých, čo nezmyšľajú ako my, či považovať sa za nadradených, s neplodným porovnávaním a vzájomným odmietaním sa.

Model, ktorý ponúka Pavol, nemá byť splošňujúcou uniformitou, ale spoločenstvom obohacujúcim rôznorodosťou. Nie náhodou v tom istom liste o dve kapitoly skôr hovorí o jednote tela a rôznosti údov, a podobne aj o rôznosti darov, ktoré spoločenstvo obohacujú a oživujú (porov. Rim 12, 3 – 13). Modelom tu nie je, keď použijeme príklad pápeža Františka, guľa, kde každý bod na povrchu je rovnako vzdialený od centra a jednotlivé body sa nelíšia jeden od druhého. Modelom je skôr mnohosten predstavujúci asymetrické spojenie všetkých navzájom odlišných súčastí, ktoré si však zachovávajú vlastnú originalitu. „Dokonca aj osoby, ktoré možno kritizovať za ich chyby, dokážu prispieť niečím, čo sa nemá stratiť. Ide o jednotu národov, ktoré si v univerzálnom poriadku uchovávajú svoju osobitosť; je to celok osôb zjednotených v spoločnosti, ktorá sa snaží o spoločné dobro zahŕňajúce skutočne všetkých.“¹

„Preto prijímajte jeden druhého, ako aj Kristus prijal vás, na Božiu slávu.“

Toto Slovo života je nalievavou výzvou vnímať to, čo je v druhom pozitívne, už len preto, že Kristus dal život aj za tohto človeka, ktorého by som najradšej odsúdil. Je pozvaním počúvať a nechať padnúť rôzne obranné mechanizmy, byť pripravený na zmenu, s rešpektom a s láskou prijímať odlišnosti, aby sme dospeli k pluralitnému, navzájom zjednotenému spoločenstvu.

Toto slovo vybrala Evanjelická cirkev v Nemecku pre svojich členov, aby podľa neho žili a aby im bolo svetlom po celý rok 2015. Keď si ho členovia rozličných cirkví osvoja aspoň na tento mesiac, bude to znakom vzájomného prijatia.

„A tak jednomyselne, jednými ústami oslavovali Boha“ (Rim 15, 6), pretože, ako povedala Chiara v Katedrále sv. Petra reformovanej cirkvi v Ženeve: „Súčasnosť (...) od každého z nás požaduje lásku, jednotu a solidaritu. A povoláva aj cirkvi, aby obnovili stáročia porušenú jednotu. Toto je reforma reformiem, ktorú od nás žiada nebo. Je to prvý a nevyhnutný krok k univerzálnemu bratstvu všetkých mužov a žien na celom svete. Svet uverí, ak budeme skutočne zjednotení.“²

Fabio Ciardi

¹ *Evangelii gaudium*, 236.

² Chiara Lubichová, *Il dialogo è vita*, Rím, ss. 43-44.